

האשה הילדה שלמדה אצל הכוהנת הגדולה, מרתה גראהם, ובבית הספר לריקוד ג'וליארד, החליטה לרקוד בחתונה אחרת

מטע אל שום מקום וליקוי מאו"רות בבת-שבע ובלהקה הקיבוצית כמה מחולות. שהאחרון בהם, צלע, שוק וכל היתר — שוב פרודיה. היוותה ציור דרך במחול הישראלי. לפני שנתיים חזרה לתל-אביב כדי לנסות משהו אחר — תיאטרון תנועה. הרעיון תמיד היה הכוח המוביל בכוריאוגרפיות שלי. התינועה היתה בעצם דבר מישיני שבא לשרת אותו. אי אפשר לומר שהתחלתי לעשות תיאטרון. נכון יותר שחלתי להתעסק באופן מוחלט בתנועה. מה שמעניין או תי היא יכולת והבעה ואישיותו היצירתית של האדם. מספיק ש יידע להתנועע. מאז ומתמיד נמ לטתי ממוגדרות. לכן אני עובדת בשיטת האימפרוביזציה. האפשרות הזאת לזרוק את עצמך בלי תבנית מוגדרת, מביאה לדעתי לתוצאות הרבה יותר מרזיקות לכת. מאשר יצירה בתוך סיגנון נוקשה.

חמישה אמנים מתחומי יצירה שונים — פנטומימה, זימרה, תנו"ע ומישחק, חברו יחדיו לנסיון בן שמונה חודשים שהניב בסופו את טרמינל. המופע זכה בפרס כינור דויד בשנה שעברה כיצירת המחול המקורית. הוזמן השנה לפסטיבל ברלין, לפסטיבל אדיני בורו ולפסטיבל הסתיו בפאריס. "מה חשוב זה המיפגש עם קהל חדש. התגובות היו שונות במקור מות שונים. את שיא ההצלחה קצרנו דווקא בגרמניה. קהל זה, שאמון על הרבה סגנונות מחול, זיכה אותנו בתשואות מרגשות."

האבסורד

כמציאות

ל גבי החיים בנויים כרצף של תחנות-מעבר. יש תחנות סופיות שבסך הכל הן זמניות. אולי מה שחשוב בעצם, הן מעברים בין התחנות. לכן קראתי ליצירה טרמינל. יש תנועה מתדמת של התרחשויות ותגובות.

ואחת בארץ. אושרה, עם הקבוצה של ניו יורק. חזרה ארצה. כרק דנית. פרמירה של בת-שבע ב 1964. אחרי-כך כוריאוגרפיה שלה עם שמואל בראון. אדם וחווה — פרודיה. רקדנית שרוקדת עם נעל שפיק ונעל בלי. בינתיים היא גרה עם חגי בבסיס צבאי ברמת-דוד וטסה יום-יום לתל-אביב. "צברתי גם שעות טיסה". היא מתלוצצת. מאוחר יותר עש-

הריקוד — פרי יצירתה — בוצע בלהקה במשך שלוש שנים והיה שילוב של הומור ושובבות. היתה זו היצירה הישראלית הראשונה שיצאה לאירופה.

מבצעת אושרה ב' ריקוד אדם וחווה בלהקת בת-שבע. עם שימון בראון בשנת 1965

חווה בג'ונסון

עם שימון בראון בשנת 1965 בלהקת בת-שבע.

כיסא. כאילו אומרת נסה ללכת כמה שיותר רחוק סביב הכיסא הזה. נוצר מתח מרתק בין הרעיון עצמו ובין האומנות — אותם כלים שאינם יומיומיים." יום אחר. אוניברסיטה. אושרה אוספת רעיונות ל"פעם הבאה". שומעת הרצאה ורושמת "אינשים" במחברת. "כאיזשהו מקום האיני טלקטואליים הזה מצחיק אותי. הוא לא נוגע בחיים עצמם. זוהי דברת — מילים שפורחות באוויר. בסך-הכל האדם נראה לי מכונה מאד חלשה. כל האינטלקט הגדול הנה יכול להתמוטט בגלל תקלה ריגשית. המיפגש האמיתי עם הן חיים, לדעתי, זה הורים ומישפחה. הקשר בין האדם לרחם הוא מוטיב המעסיק אותי לא מעט. זוהי מין נקודת אחיזה שאי אפשר להינתק ממנה. הוא הדין לגבי המקום שבו אני יוצרת. אני מסר גלת. אמנם, ליצור במקום אחר, אבל פה הבית שלי ולכאן אני שייכת. עם כל הביקורת שיש לי לחיות בחו"ל זה כמו לאבד את האישיות שלי. כנראה שהראשון גיות היא בכליזאת דבר חזק אצ לי."

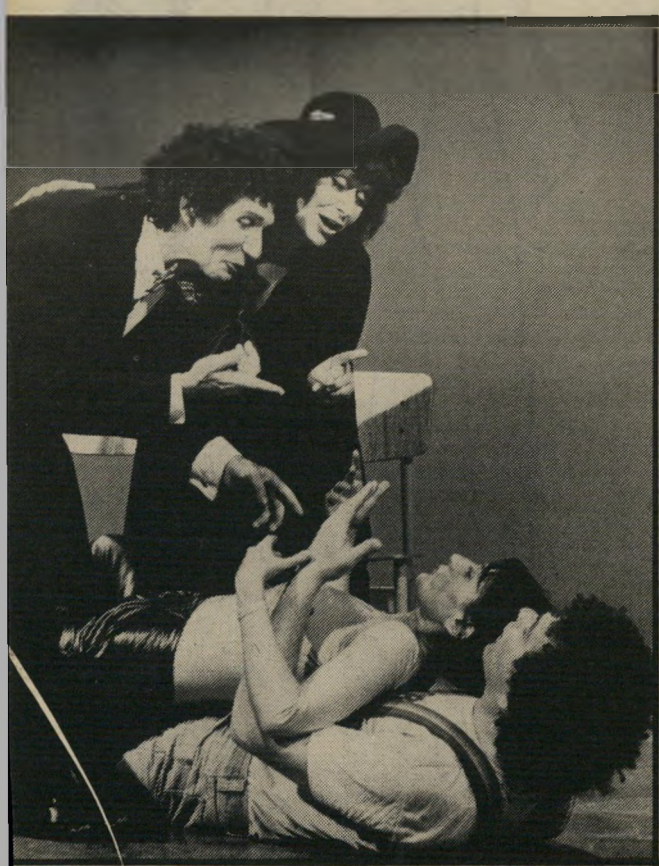
תיאטרון תנועה הפך אחרי טרמינל למושג רווח בנוף התרבותי שלנו. בדרך כלל הוא קשור למושג חדש בשם תיאטרון אחר. אני מניחה שבאופן טבעי יש השפעות וזה חיובי, מחייכת אושרה. "בסיכומי של דבר, לא השילוב של כמה אמנויות הוא העושה אותי מקורית. המקוריות נמדדת בערך הסגולי של היצירה — מה היא מעוררת ומה טמון בה."

עם אחד התאומים, אמיר בן ה-16, ועם סיוון בת ה-13. האווירה בבית תוססת ומלאת חיים כמו ביצירותיה. הרבה תנועה, הרבה קפיצות לסלוויה, למיסבא ולחדרים השונים. הרבה מוסיקה והרבה מאוד סלפונים.

ארוחת בוקר

תה כוריאוגרפיה של דויד וגול-יית עם משה אפרתי ושימון בראון. איתי ואמיר נולדו. אושרה נחה מהמחול. עוברים לחצרים. היא חולמת לחזור לתל-אביב כדי לי- התחיל לעבוד. כמה שבועות אחרי שעברו לנוחיות, שבסביבות תל-אביב, נהרג חגי. אושרה עברה עם הילדים לי- אפיקים למשך עשר שנים. בי אפיקים היא הקימה את בית הספר למחול איזורי של עמק הירדן, והשתתפה בייסוד והאקדה הקיבוצית למחול. תקופה נפלי-אה" היא מציינת. פעמיים בשבוע היא גוסעת לתל-אביב כדי ליצור כוריאוגרפיות בבת-שבע ובעינבל. היתה הכוריאוגרפית הזרה הראי שונה שהזדמנה לעינבל. בין יצי-רותיה — על מות לוחם, והים איננו מלא, שיר לשירים בעינבל.

הטרמינל

היה שם ההצגה האחרונה שביימה אושרה שבה שילבה ארבעה תחומי אמנות שונים — פנטומימה, שירה, מישחק ותנועה. לגבי החיים בנויים כרצף של תחנות.